

PAF İLE PUF

Bugün cumartesi... Pınar'ın en sevdiği gün, çünkü hafta içinde Pınar anaokuluna gidiyor. Annesi de iş yerine... Akşamları ise Pınar erkenden yatmak zorunda olduğu için öyle çok uzun birlikte olamıyorlar.

Bu cumartesi annesi Pınar'ı tiyatroya götürecekti ama Pınar'ın bundan haberi yoktu. Şehirlerine çocuk oyunları oynayan bir tiyatro grubu gelmişti. Annesi Pınar'a sürpriz yapmak için bilet almıştı. Pınar daha önce hiç tiyatroya gitmemişti. Bakalım tiyatroyu beğenecek mi diye düşündü annesi ve Pınar'a sordu:

–Pınar bu cumartesi ne yapmak istersin?

–Anneciğim sinemaya gidelim. Şöyle kocaman bir paket patlamış mısır alalım ve koltuklarımıza yaslanıp filmi izleyelim diyerek gününü nasıl geçirmek istediğini söyledi.

–Pınar'cığım sana bir sürprizim var. Bugün tiyatroya gidiyoruz, dedi annesi.

–Tiyatro mu?

–Evet, seninle daha önce hiç tiyatroya gitmedik; bakalım beğenecek misin?

–Anneciğim tiyatro nasıl bir yer? Mısır da alacak mıyız?

Pınar sinemaya gittiklerinde patlamış mısır yiyerek filmi izlemekten çok keyif alırdı.

–Pınar'cığım mısır da alırız ama tiyatrodaki oyunu izlerken yiyemeyiz. Çok istersen oyundan sonra alıp yiyebiliriz.

–Oyun mu oynayacağız orada?

–Hayır tatlım biz oynanan oyunu izleyeceğiz, koltuklarımıza oturarak.

–Yani sinema gibi mi?

–Pınar'cığım sinemada daha önceden çekilmiş olan filmi beyaz perde üzerinde izliyoruz. Tiyatrodaki ise perde açılıyor ve oyuncular bizim karşımızda oyunlarını oynuyorlar. Oyuncuların dikkatini dağıtmamak için mısır gibi yiyecekler yenilmez ve içecek içilmez.

Bu arada hemen hazırlanıp çıkmamız lazım. Geç kalırsak oyun başlayınca tiyatroya giremeyiz, salona almazlar.

Pınar iyice merak etmeye başlamıştı. Hemen üzerini giyindi, annesi de hazırlanınca yola çıktılar. Tiyatronun önüne geldiklerinde herkesin sıra ile biletlerini verdiğini ve içeriye girdiğini gördüler. Onlar da sıraya girip biletlerini vererek

içeriye girdiler ve yerlerini bulup oturdular.

Eveeeeet... Oyun başlıyordu, salonun ışıkları kapandı. Sadece o kocaman kırmızı perdelerde ışık vardı. Perde yavaş yavaş açılmaya başladı. Şimdi sadece sahne aydınlanıyordu. Dekor ev ortamında çocuk odası gibi hazırlanmıştı. Çocuk kostümlü iki oyuncu müzik eşliğinde dans ederek sahneye girdi. Oyunun adı Paf ile Puf 'tu. Kısa bir süre dans ettiler, müzik durunca birisi:

—Merhaba çocuklar ben Paf, çalışmayı çok seviyorum. Odamı, oyuncaklarımı toplarım, aileme yardım ederim, dedi.

—Merhaba çocuklar ben de Puf dedi diğeri. Paf gibi çalışmayı sevmiyorum, yatmak çok güzel. Her şeyden çok çabuk canım sıkılıyor, of... luyorum, puf... luyorum. Çalışmak da neymiş. Siz çalışmayı seviyor musunuz? Diye sordu. İzleyen bütün çocuklar, "Evet! seviyoruz" diye yüksek sesle cevap verdiler. Pınar iyice şaşırılmıştı. Sinemada hiç böyle olmuyordu. Ne kadar eğlenceli diye düşündü.

Paf sahnenin önüne gelerek:

—Çocuklar ne yaptıysam Puf'u oflamaktan puflamaktan vazgeçiremiyorum. Ne dersiniz ne yapmalıyım bana akıl verir misiniz diye en önde oturan Pınar'ı işaret ederek sordu. Pınar çok heyecanlandı. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

Paf:-Hadi güzel kız sen olsaydın ne yapardın diye tekrar sorduğunda, Pınar alçak bir sesle çekinerek:

— Sevdiği oyuncacı almaz, gezmeye götürmezdim, dedi.

Paf:- Duymadım bir daha söyler misin dediğinde Pınar'ın heyecanı biraz yatışmıştı. Kocaman sesiyle tekrar etti

Pınar:- Sevdiği oyuncacı almaz, gezmeye götürmezdim.

Paf : -Duydun mu Puf, bak arkadaşımız ne dedi. Her şeyden sıkılırsan oflarsan puflarsan, gezmeye gidemeyecek, yeni oyuncaklar alamayacaksın.

Puf: -...Of... olur mu? Kabul etmiyorum. Başka bir çocuğa daha sorar mısınız? Of... puf.. diye cevap verdi. Paf başka bir çocuğa daha sordu. Alınan cevaplara göre oyun devam ediyordu. Oyunda komikliklerde oluyor bütün izleyici çocuklar kahkahalarla gülüyorlardı. Oyunun içinde bazen de değişik sorular sorarak izleyici çocukları düşündürüyorlardı.

Oyunun sonunda Puf çalışmanın iyi olduğunu anladı ve oflayıp puflamayacağına söz verdi. Oyun bitiminde oyuncular eğilerek selam verdiler. Çocukların çok hoşuna gitmişti. Alkışların sonu gelmiyordu. Perde kapanıp tekrar tekrar açılıyor; oyuncular tekrar tekrar selam veriyorlardı. Artık salonun ışıkları açılmış, perde de kapanmıştı. Bütün çocukların yüzünde bir gülümseme vardı. Hepsi çok eğlenmişlerdi.

Pınar: "Anneciğim çok teşekkür ederim; tiyatro çok güzelmiş, her zaman gelelim mi?" diye sordu.

—Tabii ki Pınar'cığım, çocuk oyunları sahnelenince geliriz, dedi annesi.

Akşam eve döndüklerinde Pınar babasına tiyatroyu anlata anlata bitiremedi. Pazar günü ailece kahvaltılarını yaptılar. Pınar kahvaltıdan sonra hemen odasına çekildi. Hiç sesi çıkmıyordu, oysa "bugün ne yapacağız" diye mutlaka annesine babasına sorardı. Pınar'ın annesi ve babası bu sessizliği merak ettiler, odaya gidip

baktıklarında, Pınar annesinin şalını dolamış, yanaklarına kırmızı elmalar yapmış, saçını da iki yandan tepeden tutturmuş, aynanın karşısında rol yapıyordu. Pınar öyle dalmıştı ki, sanki sahnede oyun oynuyordu, annesi ve babası onu alkışlayınca geldiklerini fark etti.

–Anneciğim ben de tiyatro oyuncusu olmak istiyorum, dedi.

– Niçin olmasın, tabi ki olabilirsin. Bunun için tiyatro eğitimi alman gerekiyor. Tiyatro oyuncusu olabilmen için liseyi bitirdikten sonra konservatuar adı verilen bir okulu başarıyla bitirmelisin. dedi annesi.

Pınar tekrar aynaya döndü. Kararını vermişti. Tiyatro oyuncusu olmak istiyordu. Okula gidince bu kararını öğretmenine de söylemek için sabırsızlıkla sabahın olmasını istedi.

V. Kavacık